

Horváth József tanítói, festőművész kiállítása

Sajtóreferens, 2015. március 21. szombat - 14:11:43

2015. március 16-án Horváth József tanítói, festőművész szülői és ének 115. évfordulója tiszteletére nyílt időszerű kiállítás a Kultúra Házában, melyre nagyon sok érdeklődő állampolgár összegyűlt. A kiállításon részt vettek a festőművész lányai is. A megnyitót elvtársaink a Bihari János Alapfokú Művészeti Iskola két növendéke megszervezték és hallgatók az érdeklődők. Először Dóttár Ferenc Bartók-életrajzzeneszerzőművész adta el a klarinéton. Felkészítő tanár: Petruczné Bozsó Klára. Majd Bevíz Fruzsina Szelényi és Szervánszky Mária jótáncolta hegedűn. Felkészítő tanár: Szekeresné Berta Edit. Zongorán a két produkciónál Nálhi Éva közreműködött. A kiállítást Korbély Csabáné, az Abonyi Lajos Falumúzeum Baráti Körének elnöke nyitotta meg. Közönte Qszövegében beszélt a festőművészhez kapcsolódó személyes emlékeiről, a művész gyermekkoráról, majd pedagógusi pályájáról és festészetről is. Megköszönte Szikszay Sándornak a kiállítást megszervezésében vállalt önzetlen munkáját. Beszélt jó Qbeli elképzeléseiről is, melyben megfogalmazta, hogy miért fontos helye lenne egy állandó kiállításnak a többi remek abonyi festőművész műveivel együtt egy felújított abonyi kúriában. A megnyitótán a Művelődési Háza munkatársai vendéglátással kedveskedtek a megjelenteknek. Az eseményről készült galéria a képre kattintva tekinthető meg. Fotó: Borsányi János

Az alábbiakban Korbély Csabáné közönte Qszövege olvasható. Tisztelt Vendégeink! Nagy tisztelettel köszöntöm Önöket, akik egybegyűltek, hogy Horváth József tanítói, festőművész emlékére elvtársaink tisztelegjenek szülői és ének 115. évfordulóján. Különösen tisztelettel köszöntöm a jelenlévő családtagokat! Engedjék meg, hogy egy személyes emlékekkel kezdjem a kiállítást megnyitóját. A Szelei úti iskolába jártam és emlékeimben él egy szívfatermetű, komoly tanár, aki ugyan nem tanított engem, de valahogy olyan tiszteletet ébresztett bennem már a megjelenése is, amit a mai gyerekek el sem tudnak képzelni. P volt Horváth József. Szerencsére azonban még élnek jó néhányan és vannak az itt jelenlévők között olyanok, akik még közelebbről ismerhették a családtagokon kívül, hiszen együtt tanított vele Katona Róza, Bartók Ilona, Huszárt Albertné, Győre Istvánné, Magyar Sándorné, Török Csik Mária, Székely Józsefné, Bedekovics Andorné, Csizmadia Mihályné, Fehér Jánosné, Szalai Lajos és Horváth Terike iskolatitkárait. Példáuk, akiknek közvetlen személyes emlékeik vannak Horváth József tanítói munkájával kapcsolatban. A mai korosztály nagy része azonban nem emlékezhet rá, ezért elevenítsük fel életútját. Horváth József 1900-ban született Abonyban. Polgári iskolai tanulmányait kiválóan végezte, majd ezt követően kiskunfélegyházi Tanítóképzőben nyert felvételt. Az élet, a háborúk közbeszólt, hiszen 1918-ban katonai besorozás miatt tanulmányait félbe

kellett szakítania. A tanítói oklevelet 1921-ben kaphatta kézhez, és ez év Qsz-ét Ql-már Abonyban kezdett tanítani. Ezt a munkát 46 évesen át tőretlenül végezte, megszámolhatatlanul sok tanulóban felébresztve a rajz és festés iránti érdeklődést. Nagyon korán megnyilvánult kíváncsisága a rajz és festés iránt, mely a tanítói évek alatt egyre nyilvánvalóbbá vált. A művészettel kapcsolatos érdeklődését tovább fokozta, hogy megismerkedett Viskó János neves állatképfestővel, aki egy időben, Abonyban alkotott. Időközben családot alapított, 5 leánygyermekük született, akik közül hárman ma is élnek és nagy szeretettel kíváncsiak további fejlődésükre. A kiállításkapcsán megismerkedtem Éva nével, aki szívesen mesélt édesapjáról. Az elmondása szerint édesapja szigorú, de nagyon gyermekeskedő ember volt, akinek a család mellett mindene a rajz és a festés volt. Leányai közül is örökölték ezt a tehetséget. Horváth József olyan festő volt, aki nem pénzért, hanem az alkotás szépségéért készíttette rajzait, festményeit. Gyakran rajzolta le tanítványait, barátait, nekik ajándékozva a rájuk készült portrékat. Rajzolt emlékeinkbe is, így megmondani sem lehet, hogy mennyi munkája van magának ezekben az ország minden részében. Volt úgy, hogy a náluk dolgozó embert rajzolta le és adta neki oda a fizetés mellé az elkészült alkotást. Nagyon szerette a tájat, utcákat, a határban lévő tanyákat festeni. Felült kerékpárjára, kiment a helyszínre és néhány óra alatt elkészült a remek, élethű kép. Nem mágtermi festő volt. Szerette a természetet, szeretett ott alkotni. Csendélet festészetét is remekművek készítették. Pazar színéssel tudta ábrázolni a tavaszi-nyári virágcsokrokat, de kíváncsiak a nyári és Qsz-termeit bemutató csendéletei is. Ezek megfestéséhez kétféle technikát is alkalmazott: a víz- és olajfestést. Az abonyi amatőr Qrsz-íjászok számára gyakran festett díszleteket, melyeket a helyi életben megélt Qképeken még meg lehet csodálni. Portréit közülön kellémlítenem, hiszen azok egy részét tőbben ismerik. Megrendelésre készülték az önkormányzat dísztermében látható portrék ötéves Dózsa György, József Attila arcképe. A sorozat részeként megfestette az akkori Petőfi Művelődési Házban elhelyezett Petőfi portréját, a zeneiskolaiban lévő Kodály Zoltán, a Gyulai Iskola által látható Ady Endre arcképet. Ezek csak a nagyközönség által ismertebbek. Portréira a szöveg írója, az élethűség, más festményeire, rajzaira a művészi egyszerűség, belső harmónia jellemző. Nyári szabadságát általában alkotótáborokban töltötte: Szadán, Zebegényben. Itt együtt dolgozhatott más festőkkel, akik részben festékkörökben országos elismertséget szerzett magának bravúros festéktudásával. Gyakran szerepelt országos és megyei tárlatokon képeivel. 1933-ban Budapesten a Műcsarnokban tartott Nemzeti Szalon kiállításán kétféle portréját is kiállították. Abonyban is ismerték és szerették pedagógusként és festőként is. Köztisztviselőként álló ember volt, aki pedagógusként az Oktatásiügy Kiváló Dolgozója kitüntetését tudhatta magáénak, az abonyiak pedig számtalan jelét adták megbecsülésüknek. Horváth József 1970-ben halt meg. Élete végén és festéki munkájának emléket állítva a Tószegi út 6. szám alatti házon, amelyben éltek és egyik leánya Gajdos Istvánné ma is él, mérványtábla hirdeti festéki nagyságát. Városunkban már sokszor rendeztünk emlékére kiállítást, legutóbb 2011-ben, az akkor még megélt zeneiskola nagytermében. Akkor is és most is magának ezekben lévő festmények összegyűjtésével tudta ezt a kiállítást megszervezni Szikszay Sándor, akinek a munkáját ez úton is szeretném kiemelni és megköszönni. Az és a képek tulajdonosainak hathatós segítségére nem sikerült

volna bemutatni ezeket a gyönyörű alkotásokat. Kőszönöm mindannyiunk nevében Sándornak és a tulajdonosoknak ezt a segítségét! Jó lenne ezeket a most látható képeket majdan egy állandó kiállítási helyiségben együtt látni a többi kiváló abonyi festő remekműveivel együtt valamelyik széken felújított kúria termeiben. Megnyitómat egy elgondolkodtató idézettel zárom: Vajon mi végre kaptuk a teremtő től a művészetet? Azt hiszem, első sorban az ért, hogy meghatározzon az észle legyen életünknek, hogy felfrissítse az érke és piszkos hétköznapokat, hogy varázsserejével talpra állítsa az eltiport embert az emberben. Ha nagyon báris akarnék lenni, azt mondanám: az ért, hogy boldogságunk legyen a boldogtalanságban. Azt kívánom Önöknek, hogy ezzel a boldogsággal nézzék végig a kiállított alkotásokat! Kőszönöm szíves figyelmüket!   Darányi Erika